

РЕШЕНИЕ

№ 4822

гр. София, 10.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 01.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5870** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Б. З., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УВР-25/9.6.2020 г. на интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. Административният орган не е разгледал изложените факти относно основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Евентуалното му завръщане в А. ще доведе да реална заплаха за живота и сигурността му. Не са обсъдени никакви източници на информация, освен обсъдената справка.

Отвътникът интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата. Молбата за закрила не попада в предметния обхват на ЗУБ и бежанската история не обуславя необходимост от международна закрила.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 3.6.2020 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на международна закрила.. В страната си по произход – А., се е занимавал със земеделие. Твърди, че е възникнал проблем със земите, с влиятелни и богати хора; баща му е бил

убит; твърди, че и чичо му е бил убит; брат му е бил ранен. Останал сам с по-малките му братя и децата на чичо му. Твърди, че е бил заплашван по телефона, но по отношение на него не е било оказвано насилие.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

По същество.

С обжалвания акт ответникът е приел, че молбата е явно неоснователна – налице са предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ. Заявява, че е напуснал страната по произход поради проблем със земи – основание извън обхвата на ЗУБ; не посочва никакви основателни опасения за преследване. Не е изложил и не се установява наличието на предпоставките на чл. 9 ЗУБ. Извършена е преценка на актуалната обстановка в А., като е прието, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на ЕС от 17.2.2009 г.

В административната преписка се съдържа справка № МД-264/15.5.2020 г., съдържаща анализ на актуалната обстановка в А.. В съдебното производство е представена нова справка - № МД-423/7.8.2020 г., към 7.8.2020 г. Видно от последната справка, в общи линии, властите поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност, но нямат никакво влияние върху неправителствени елементи /напр. талибани/. Възможно е да се приложи вътрешно разселване поради ниско ниво на беззборно насилие, вкл. и в К..

Предвид така установеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Видно от интервюто, жалбоподателят е посочил, че в страната си по произход се е занимавал със земеделие, като е възникнал проблем със земите /без да конкретизира какъв точно/ - факти, които не са предвидени като основание за предоставяне на статут, т.е. следва да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 ЗУБ.

На следващо място, жалбоподателят не е посочил никакви конкретни причини за основателни опасения от преследване, лично спрямо него. Твърди, че е бил заплашван по телефона /без да сочи конкретно от кого, при какви обстоятелства/ а същевременно твърди, че по отношение не е било оказвано никакво насилие. Твърденията на оспорвания пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения са общи и не са конкретизирани по време място и други белези.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, предвид бежанската история, не може да се направи извод, че

именно твърдяното /но неустановено/ преследване - заплахи, без да се сочи и да се установява това да е поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, стои в причинна връзка с напускането на страната по произход. Нещо повече – бежанската история /жалбоподателят е напуснал А. поради проблем със земи/ води до извод за налчие на икономически и евентуално– лични причини за напускане, но не и за преследване поради посочените критерии.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираните по-горе справки, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в А., в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в Международното право и правото на Европейския съюз. Същевременно, видно от новата справка, е налице тенденция за подобрене на обстановката в А..

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен

статут на оспорващия, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. З., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УВР-25/9.6.2020 г. на интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: